

[Poul Clausen.]

at bebude, at der senere vil komme andre forslag med mere principielle ændringer. Dette vil altså sige, at man nu sætter en lap oven på de snart talrige lapper, der dækker det oprindelige princip i apotekerafgiftsloven af 1932 — et helt system af lapper, der gør dette område så indviklet, at kun et antal personer, der kan tælles på den ene hånds fingre, mægter at hitte rede i dette virvar. Det er klart, at de mennesker, der skal arbejde med forholdene i praksis, må finde dette yderst uheldigt og besværligt.

I denne forbindelse vil jeg gerne gøre den højtærede indenrigsminister opmærksom på den for apotekerne ganske utilfredsstillende form, som apotekerfondens opkrævning af afgift foregår på. Jeg ved ikke, om afregningen af tilskud foregår på tilsvarende bramfri måde, idet jeg har været så heldig ikke at være under tilskud, men for afgiftens vedkommende er forholdet det, at man overhovedet ikke gør sig ulejlighed med at oplyse, hvorledes afgiftsbeløbet fremkommer. Man opkræver på den enkle måde, at hver enkelt får tilstillet en blanket, trykt, med et håndskrevet tal og en underskrift, hvorefter man har at betale det opgivne beløb. Selv skattevæsenet giver os dog en oversigt over, hvor meget der er beregnet i statsskat, kommuneskat, fælleskommunal skat, kirkelige afgifter o. s. v., men fra apotekerfonden får man blot stukket et tal ud, efter hvilket man haver sig at rette.

Det er endda ind mellem hændt, at apotekerfonden har nægtet at oplyse om beregningen af en afgift, som vedkommende apoteker havde regres for hos sin forgænger. Dette standpunkt var naturligvis ikke holdbart, og man fremtvang da også ved en sagførers hjælp en oplysning om beregningsmåden. I øvrigt viste det sig derefter, at dens rigtighed lod sig bestride, hvorfor den efter nogle noteudvekslinger måtte rettes af indenrigsministeriet. Den nuværende praksis er uholdbar, og jeg henstiller til den højtærede indenrigsminister, at der snarest indføres en reform, der bedre stemmer med almindelige begreber.

Hvad det foreliggende forslags enkeltheder angår, skal jeg fatte mig i den størst mulige korthed. Tilskudsordningen for de små åpoteker kan jeg acceptere, omend det må erkendes, at grænsen ved 14 000 kr. allerede i dag må forekomme forældet. Beløbets størrelse motiveres i bemærkningerne til forslaget ved en jävnførelse med farmaceuternes lønniveau, men hvad dette angår, er apotekerne i dag stillet overfor et lønkrav pr. 1. maj i år, et krav,

som, hvis det opfyldes, betyder en forhøjelse af slutlønnen med op imod 20 pct. Nu tror jeg ikke, at kravet vil blive opfyldt — langtfra —, men jeg er bange for, at man ikke ved at antage 14 000 kr.s grænsen opnår det tilsigtede formål, nemlig at forhindre, at en farmaceut, der får en apotekerbevilling, skal gå ned i indtægt samtidig med, at han i en del tilfælde bliver slavearbejder.

Derimod hilser jeg med tilfredshed, at man i denne forbindelse har ændret apotekerlovens allerede i 1932 forældede bestemmelse om, at tilskud kun kunne ydes til apoteker i landkommuner. Selvom den pågældende ændring vedrørende apotekerlovens § 43 nærmest berører det andet af de forelagte forslag, vil jeg gerne her bemærke, at jeg fuldtud kan tiltræde tanken om, at kun eneapoteker kan komme i betragtning med hensyn til tilskud. Jeg synes, at denne begrænsning af udvidelsen, om jeg så må udtrykke mig, er vel motiveret. Jeg håber, at den anden del af begrænsningen — kravet om en maksimalomsætning i året 1947, er lige så vel motiveret, men jeg er ikke i stand til at bedømme det. Jeg er en lille smule bange for, at denne skarpe grænse kan vise sig at have den samme skavank som den, der nu foreslås ophævet, og jeg ville for min del have foretrukket, at man havde fastsat, at apoteker, der i et antal år, f. eks. de tre år 1945—46—47, havde ligget under en vis grænse, var tilskudsberettigede. Hvis man så yderligere som en sikkerhedsmargin havde tilladt, at også et apotek, der i et enkelt af disse år havde haft en begrænset overskridelse af grænsen, kunne beholde tilskudsretten, ville man efter min opfattelse været nået vidt i retning af at have øvet ret og skel. Heller ikke ved jeg, om omsætningstallet 150 000 kr. er netop det rigtige. 150 000 kr. synes i forslaget at være blevet noget i retning af et helligt tal. Grunden er ikke til at se, men det er forhåbentlig ikke noget, der har med lotteri at gøre.

Nu tænkes jo hele lappeordningen kun at skulle vare 2 eller 3 år, så ulighederne kan vel ikke blive meget store. Men om ikke andet kunne den høje kommission måske formås til at tage denne min anvisning med i de kommende overvejelser, når de mere principielle ændringer skal omsættes i forslags form.

Overfor forslagets afgiftsbestemmelser beklager jeg at have en del at indvende.

Tanken om herefter at lade fradragsretten for den betalte nettoafgift bortfalde kan vi fra mit partis side ikke tiltræde. Det princip, der nu for første gang søges indført